

navnlig syntes at være Tilfældet med det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgfreds (Winther). Hvis jeg ikke misforstod ham, har han nu igjen gjort den Forandring, at han, medens han forrige Gang stemte for det Modfatte, nu vil stemme for dette Forslag. Maaffe gjør jeg ham Uret, men det forekom mig, at han erklærede, at han sidste Gang stemte for et Forslag om, at Præsterne maatte modtage Alt, hvad der blev givet dem, medens han nu ved Hjælp af dette Forslag vil komme til at stemme for, at Præsterne paa ingen Betingelse maa modtage Noget i Anledning af deres præstelige Gjænting. Dertil søiede han imidlertid, at han ikke fandt, at Forslaget kunde opfattes saaledes, thi det var efter hans Mening netop et overmaade heldigt Forslag, fordi man, naar man sølte Lyft og Drift til at give sin Præst Noget, meget godt kunde gjøre det, hvis dette Forslag blev vedtaget; det forekom mig, at den ærede Rigsdagsmand sagde, at naar Noget sølte sig kaldet til at yde Præsten Noget netop i Anledning af hans præstelige Virksomhed, var der Intet iveien for at gjøre det i Genhold til denne Bestemmelse. Den ærede Rigsdagsmand talte om Forargelse, og ve den, fra hvem Forargelsen kommer; det er ganske rigtigt, og det gjælder i flere Forhold end dette, men jeg vil spørge, om man ikke, naar dette Forslag blev vedtaget, netop let kunde komme ind paa en yderlig slem Forargelse. Naar Folk, som den ærede Rigsdagsmand mener, indrettede sig saaledes, at de gave Præsten en Gave paa hans Fødselsdag eller paa andre Dage istedetfor paa de kirkelige Høitider — det gjorde jo ingen væsentlig Forskjel — fordi de sølte sig særlig tiltalte af ham, ser den ærede Rigsdagsmand da ikke, at baade Den, der vilde give, og Den, der skulde modtage Gaven, nemlig Præsten, vilde komme i en yderst uheldig, mislig og uhyggelig Stilling ligeoverfor en Lov, der siger til den Gne: Du maa ikke give, og til den Anden: Du maa ikke modtage Noget, medens denne ei sig bevidst, at han tøvrigt ikke har det Mindste med disse Folk at gjøre, at han f. Ex. ikke staaar i Forhold til dem som Selskabsmand. De, der vilde give Præsten en Gave, fordi han er en god Selskabsmand, ville

kunne gjøre det uanfægtet af denne Lov, men til dem kan der intet Genhyn tages. De derimod, som ville gjøre det netop paa Grund af det smukke Forhold, hvori de staa til deres Sjælesørger, med fuld Bevidsthed om, at der er en Grund dertil, idet de f. Ex. naar et af deres Børn var konfirmeret, synes at staa i en særlig Taknemmelighedsgjæld til Præsten for den Maade, hvorpaa han har taget sig af dette Børn, kunne ikke give ham en Gave. Er det ikke den besynderligste Stilling, hvori en lovgivende Forsamling kan bringe disse Folk ind? Hvis de give ham en Gave, maa de være sig bevidste, at de handle imod Loven, idet de gjøre det, og Præsten maa være sig bevidst, at det dog i Virkeligheden er imod Loven, naar han modtager Gaven, men dog mener man, at der ikke kan være Noget i Veien for, at han tager derimod. Selv om man imidlertid kommer til en saadan Fortolkning, at han kan tage derimod, tror den ærede Rigsdagsmand da ikke, at Forargelsen netop vil komme, at det vil være en langt større Forargelse, som vil komme derigennem, at man siger: Vi vide, at de og de Bæver osv. ere sendte til Præsten, og derfor er det, at han holder saadanne Taler, naar en af Familien dør? Hvorledes skulde det kunne undgaas? Nei, dersom man vil gaa den Vej, vil jeg dog sige, at man handlede bedre i at blive ved den tidligere foreslaaede Bestemmelse og ubetinget sige, at der Intet maa gives. Hvorledes man vil forlige dette med andre Forudsætninger, hvorfra man ellers gaar ud, skal jeg ikke indlade mig paa. I denne Henseende er der idag fremført Meget, som er høist interessant, og som ogsaa kan have sin Betydning ved andre Tilfælde; jeg skal forsaavidt sige, at der kan være Meget deri, som jeg maaffe ved andre Leiligheder kan finde vel begrundet, navnlig det, at man kan have Frygt for Misbrug af Friheden, men jeg er fuldkommen enig med det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgfreds (Høgsbro) i, at man ikke behøver at have den Frygt, at Folk, som man giver fri for at betale, skulle paa utilbørlig Maade alligevel betale.

Albretsen: Da jeg er Medforslagsstiller af Vædringsforslaget under Nr. 1 til